

Härmän viimeinen häjy

Jussi Asu

Jussi Asu

Em Bm C#7b5 F#7 Bm F#7

5 Bm Em⁶ G⁷ F#⁷ Bm A D D#dim Em A⁷ D F#⁷

Ker-ran ke-sä - aa - mu - na mä o - suin kah[#]vi - laan. Aa - mi - ais - ta siel - lä juu - ri ryh - dyin naut - ti - maan.
 Vii - si vuot - ta sit - ten mei - tä o - li kym - me - nen. Ta - ri - naan - sa jat - koi mies kuin mel - kein nau - ra - en.
 Vii - mein vä - syin kaik - keen, pää - tin kii - kun ra - ken - taa. Tä - män hä - jyn e - lä - mä on ai - ka lo - pet - taa.

9 Am⁶ B⁷ Em Em⁶ Bm Em G⁷ F#⁷

Ik - ku nas - ta puis - ton - pen - kin näin ja kol - me mies - tä. Pul - lo kier - si, ot - sat ei - vät kos - tu neet työn hies - tä.
 Juo - mat mi - tä e - teen tuo - tiin, kai - ken kurk - kuun lat - kin, vii - nat, vii - nit, kal - jat, deo - ro - ran - tit, ko - li - nat - kin.
 Mut - ta kans - sa köy - den su - juis toi - mi - tus tuo vas - ta. It - se - ni pian löy - sin kin mä si - tä os - ta - mas - ta.

13 B⁷ Em A⁷ D D#dim

Sil - loin kuu - lin ta - kaa - ni mä ää - nen kä - he - än. Ha - lu - at - kos ta - ri - na - ni kuul - la, lau sui hän.
 Hä - jys - tä mä hä - jyin luo - lin o - le - va - ni kai, vaik - ka u - sein mei kä - läi nen tur - paan - sa - kin sai.
 Köy - si - nip - puun pu - reu - tui - vat sil mät kaup - pi aan. Taas - ko tuut sä ra - ha - ton - na jo - tain os - ta - maan.

17 Em F#⁷ Bm Bm⁷ Bm⁶ C#7b5 F#⁷ Bm

Pöy - tään is - tui mies, mä ais - tin e - lon ras - kaan sär - män. Kes - kus - taa se o - li A - la - här - män.
 Ka - ve - rei - ta läk - si, nyt on jäl - jel - lä nuo tuol - la. It - se o - lin vä - häl - lä myös kuol - la.
 Lii - kaa oot sä vel - kaa. Näin ei kar - tu kau - pan tuot - to. Sul - ta kuu - le lop - pu - nut on luot - to.

21 Em Em⁶ Bm Bm⁷ Bm⁶ Em F#⁷ Bm

Puis - to - a mies kat - soi, en - nen tuol - la mi - nä - kin vii - naa kaa - doin kurk - kuu - ni ja sit - ten hä - jyi - lin.
 Väi - tin et - tä o - len Här - män hä - jy vii - mei - nen. E - reh - dyin - hän pa - has - ti - kin, ta - ju - an nyt sen.
 Sil - loin vas - ta vii - mein oi - kein ym - mär - sin mä sen. Kaup - pi - as tuo on - kin Här - män hä - jy vii - mei - nen.

D.S.

Härmän viimeinen häjy

Kerran kesäaamuna mä osuin kahvilaan.
Pöydässäni ryhdyin aamiaista nauttimaan.
Ikkunasta puiston penkin näin, ja kolme miestä.
Pullo kiersi, otsat eivät kostuneet työn hiestä.
Silloin kuulin takaani mä äänen käheän.
Haluatkos tarinani kuulla, sanoi hän.
Pöytään istui mies, mä aistin elon särmän,
keskustaa se oli Ala-Härmän.

Puistoa mies katsoi, ennen tuolla minäkin
viinaa kaadoin kurkkuuni ja öisin häjyilin.

Viisi vuotta sitten meitä oli kymmen,
tarinaansa jatkoi mies, kuin melkein nauraen.
Nesteet mitä eteen tuotiin, kaiken kurkkuun latkin,
viinat, viinit, kaljat, deororantit, kolinatkin.
Häjyistä mä häjyin luulin olevani kai,
vaikka usein meikäläinen turpaansakin sai..
Kavereita läksi, nyt on jäljellä nuo tuolla.
Itse olin vähällä myös kuolla.

Väitin että olen Härmän häjy viimeinen.
Erehdyinhän pahastikin, tajuan nyt sen..

Viimein väsyin kaikkeen, päätin kiikun rakentaa.
Tämän häjyn elämä on aika lopettaa.
Mutta kanssa köyden sujuis toimitus tuo vasta.
Itseni pian löysinkin mä sitä ostamasta.
Köysinippuun pureutuivat silmät kauppiaan.
Taasko tuut sä rahatonna jotain ostamaan.
Liikaa oot sä velkaa, näin ei kartu kaupan tuotto.
Sulta, kuule, loppunut on luotto.

Silloin vasta tajusin, mä mitään ole en.
Kauppias tuo on se Härmän häjy viimeinen.

Jussi Asu